

F. t. l. vedr. retsplejeloven

Til § 805

I *stk. 1* og *2* lovfæstes den almindelige proportionalitetsgrundsætning, der antages at gælde ved alle strafprocessuelle tvangsindgreb. Tilsvarende bestemmelser findes bl.a. i forbindelse med ransagning, jf. § 797, legemsindgreb, jf. § 792 e og indgreb i meddelelseshemmeligheden, jf. § 782, stk. 1.

Adgangen til i det omfang, det kan forenes med beslaglæggelsens formål, at afværge denne ved sikkerhedsstillelse svarer til reglerne for arrest (retsplejelovens § 630).

Skriftlighedskravet i *stk. 2* indebærer ikke noget nærmere formkrav. Det er f.eks. ikke nødvendigt, at den kvittering, der udstedes for den modtagne sikkerhed, underskrives af begge parter.

Ved *stk. 3* ligestilles beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5 (værdikonfiskation), bødekraft eller forurettedes krav på erstatning med de regler, der gælder for foretagelse af arrest (retsplejelovens § 631, stk. 2, jf. §§ 509-516), således at der alene kan foretages beslaglæggelse i de tilfælde, hvor der efter de fagretlige regler er adgang til udlæg. Det fremgår modsætningsvis, at disse begrænsninger i adgangen til at foretage beslaglæggelse ikke gælder for det offentlige krav på udbytte- eller genstandskonfiskation, jf. f.eks. straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 1. led, og stk. 2, og § 76 a, stk. 1-3, samt færdselslovens § 133 a. Om beslaglæggelse med henblik på konfiskation henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3. i de almindelige bemærkninger.

Til § 806

I denne bestemmelse fastsættes den nærmere fremgangsmåde, når der skal træffes afgørelse om beslaglæggelse og om edition.

Bestemmelsen svarer i vidt omfang til de hidtil gældende regler i § 825, stk. 1, og § 827, stk. 2. Begrundelseskravet i *stk. 2* er dog nyt, men svarer til reglerne i retsplejelovens § 764, stk. 4 (varetægtsfængsling), § 783, stk. 1 (indgreb i meddelelseshemmeligheden), § 792 c, stk. 2 (legemsindgreb), samt § 796, stk. 2 (ransagning). I henhold til § 218 skal bl.a. kendelser ledsages af grunde. Således som bestemmelsen foreslås formuleret, er der ikke noget udvidet krav om begrundelse i de tilfælde, hvor retten ikke tager politiets begæring til følge.

Stk. 3 indeholder en regel om de tilfælde, hvor øjemedet ville forspildes ved at afvente en retskendelse (»periculum in mora«). Reglen giver politiet adgang til at træffe en foreløbig beslutning om beslaglæggelse

i disse tilfælde. Den, mod hvem indgrebet retter sig, har ret til at begære sagen forelagt retten. Politiet skal vejlede den pågældende herom, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807, stk. 1, 3. pkt. I givet fald skal politiet snarest og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Om baggrunden for reglen henvises til pkt. 2.3.7. i de almindelige bemærkninger. Sagen skal blot være forelagt for retten inden udløbet af 24-timers fristen. Retten behøver ikke træffe afgørelse i sagen inden for denne frist.

Retten endelige afgørelse om ikke at godkende en beslaglæggelse, der er iværksat af politiet, medfører, at det beslaglagte straks skal tilbageleveres, og at der bør udarbejdes politirapport om tilbageleveringen. Er der i et sådant tilfælde tale om beslaglæggelse af dokumenter eller edb-materiale, der kan mangfoldiggøres, må det i forbindelse med tilbageleveringen sikres, at kopier af materialet ikke forbliver i politiets besiddelse.

Stk. 4, hvorefter enkelte former for beslaglæggelse er undtaget fra politiets adgang til foreløbig beslaglæggelse, er i overensstemmelse med gældende ret, jf. den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 825, stk. 2.

Undtagelsen for så vidt angår trykte skrifter er udvidet til også at omfatte lyd- eller billedprogrammer omfattet af medieansvarsloven. Udvidelsen skal ses i sammenhæng med gennemførelsen af medieansvarsloven.

Efter *stk. 5* skal der være givet den, mod hvem indgrebet retter sig, adgang til at udtale sig, inden retten træffer afgørelse om, hvorvidt politiets beslaglæggelse efter *stk. 3* kan godkendes. Udtalelsen kan f.eks. afgives til politirapport, der videregives til retten.

For så vidt angår en sigtets ret til at komme til stede og udtale sig, træder bestemmelsen i stedet for den almindelige regel i § 748, stk. 1, om sigtedes ret til at overvære retsmøder under efterforskningen.

Det foreslås samtidig, at § 748, stk. 5-6, skal finde tilsvarende anvendelse. Efter denne bestemmelse kan retten på begæring bestemme, at der ikke skal gives underretning om et retsmødes afholdelse, eller at den pågældende skal være udelukket fra at overvære et retsmøde helt eller delvis, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til sagens opklaring undtagelsesvis gør det påkrævet. En tilsvarende regel gælder med hensyn til ransagning, jf. retsplejelovens § 796, stk. 4.

Reglen i *stk. 6*, 1. pkt., svarer til den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 827, stk. 2, hvorefter